

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Block\_Lawrence-Lupic\_ktery\_se\_vloupal\_k\_Elvisovi.pdb

PDB Name: Block L. Lupic,ktery se vloupal  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 3.12.2008  
Modification Date: 3.12.2008  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Lawrence Block

## LUPIČ, KTERÝ SE VLOUPAL K ELVISOVÍ

"Já vím, kdo jste," řekla. "Jmenujete se Bernie Rhodenbarr. Jste lupič."

Ohlédl jsem se, vděčný za to, že jsem s ní v krámě sám. Krám bývá prázdný často, ale vděčný za to obvykle nebývám.

"Byl," odpověděl jsem.

"Cože?"

"Byl jsem. Minulý čas. Mám kriminální minulost, a i když bych to rád držel v tajnosti, popírat to nemůžu. Ale teď prodávám antikvami knihy, slečno ehm..."

"Danahyová," doplnila jeho odmlku. "Holly Danahyová."

"Slečno Danahyová. Obchodník s věkovitou moudrostí. Omylu svého mládí musím litovat, dokonce trpce, ale jsou pryč a skoncoval jsem s nimi."

Dívala se na mne přemýšlivě. Bylo to rozkošné děvče, štíhlé, svůdné, s jasnými očima a všetečným nosíkem, kostým měla šitý na míru a splývavou mašli uvázanou na motýlka, díky níž vypadala neodolatelně ženská a zároveň studená jako pistole.

"Myslím, že lžete," pravila. "Rozhodně v to aspoň doufám. Protože majitel antikvariátu je mi k ničemu. Já potřebuju lupiče."

"Strašně rád bych vám pomohl."

"To můžete." Položila ruku na moji a její prsty byly chladné. "Už máte málem zavírací dobu. Co kdybyste zamkl krám. Já vás pozvu na skleničku a řeknu vám, jak byste se zmohl na výlet do Memphisu, placený se vším všudy. A možná byste si přišel na mnohem víc."

"Doufám, že mi nechcete prodat pobyt v rekreačním táboře u jezera?"

"Ani zdaleka."

"Takže vlastně nemám co ztratit. Věc se má ovšem tak, že po práci obvykle chodívám na skleničku s..."

"Carolyn Kaiserovou," skočila mi do řeči. "Vaší nejlepší přítelkyní, která koupe psy o dva domy níž v Poodle Factory. Můžete jí zavolat a odložit to."

Ted' bylo na mně, abych se zatvářil přemýšlivě. "Zdá se, že toho o mně víte hodně."

"Drahousku," pravila, "to je mé. povolání."

Já jsem totiž reportérka," dodala. "Pracuju pro Weekly Galaxy. Jestli ty noviny neznáte, asi nikdy nechodíte do supermarketu."

"Ty noviny znám, ale musím se přiznat, že nepatřím k jejich stálým čtenářům." "To doufám, Bernie. Naši čtenáři hýbou pusou, když přemýšlejí. Naši čtenáři píšou písmenka pastelkami, protože nesmějí dostat do ruky nic ostrého. Vedle našich čtenářů vypadají čtenáři

Esquieru jako kandidáti věd. Naše čtenáři jsou prostě U-B, s tím nic nenaděláte."

"Tak proč chtějí vědět o mně?"

"Oni by nechtěli, pokud byste nebyl těhotný s mimozemšťany. A to vy asi nejste, co?"

"Ne, ale sněžný muž mi sežral auto."

Zavrtěla hlavou. "To už jsme měli. Myslím loni v srpnu. Byl to vůz značky Gremlin a měl najeto 122 000 mil."

"Takže už měl na čase, co?"

"Majitel to říkal taky. Ted' má nový BMW, díky Galaxy. Slabikovat tu značku neumí, ale jezdí s tím autem jako čert."

Podíval jsem se na ni přes brýle. Jestli o mně nebudete psát, tak nač mě potřebujete?"

"Ale Bernie," řekla. "Bernie lupiči. Cukroušku, vy jste moje propustka k Elvisovi."

"Nejlepší fotka," řekl jsem Carolyn, "by byl záběr Elvise v rakvi. Galaxy takové snímky miluje, ale v tomhle případě by Holly byla sama proti sobě, protože by tím mohla zabít svou velikou story, na které se v redakci pracuje celé měsíce."

"Totiž že je pořád naživu."

"Tak. Druhý nejlepší obrázek, který by těm novinám vyhovoval po všech stránkách lip, by ho ukazoval živého, jak zpívá 'Love Me Tender' nějakému návštěvníkovi z jiné planety."

Pokus o takový snímek se objevuje každý druhý den a vždycky je to nějaké Elvisovo dvojče.

Víš, kolik mládenců dnes dělá v Americe Elvisovo dvojče na plný úvazek?"

"Ne."

Já taky ne, ale mám dojem, že Holly Danahyová by nám to říct mohla a že by to bylo úctyhodné číslo. Rozhodně třetí nejlepší snímek - a za něj by ta dáma nejspíš dala život, by byl záběr Královny ložnice."

"V Gracelandu?"

"Samozřejmě. Každý den přijede do Gracelandu šest tisíc lidí. Dva miliony tam byly minulý rok."

"A žádný s sebou neměl fotoaparát?"

"Neptej se mě, kolik těch fotáků bylo a kolik svitků filmu tam vyplácali. Nebo kolik upomínkových popelníčků a obrázků na červeném sametu si koupili a přivezli domů. Ale kolik se jich dostalo do prvního poschodí?"

"Kolik?"

"Ani jeden. Do poschodí se v Gracelandu nedostane nikdo. Personál tam nesmí a ani lidi, kteří tam pracují léta, nahoru nikdy nevstoupili. A ani žádný úplatek ti do těch schodů nepomůže, tvrdí Holly a ona to ví, protože to zkoušela, s veškerou finanční pomocí Galaxy."

Dva miliony lidí za rok přijdou do Gracelandu a všichni by chtěli vědět, jak to nahoře vypadá a Weekly Galaxy by jim to strašně ráda ukázala."

"Na scénu přichází lupič."

"Přesně tak. Tady se chce Holly vytáhnout, získat prémii a povýšení. Zasahuje odborník na protizákonný vstup, tedy lupič. Le lupič, c'est mot. Řekněte si, kolik chcete, vyzvala mě."

"A kolik jsi jí řekl?"

"Pěťadvacet tisíc dolarů. Víš proč? Mě v tu chvíli nenapadlo nic jiného, než že to vypadá jako práce pro Nicka Velveta. Pamatuješ se na něj, na toho zloděje v povídkách Eda Hocha, který kradl jen bezcenné věci." Vzdychl jsem si.

"Když si pomyslíš na všechny ty bezcenné předměty, které jsem za všechna ta léta nakradl, a nikdo mi nenabídl pětadvacet tisíců za tu námahu. Zkrátka ta suma mi bleskla hlavou, tak jsem to na ni vybafl. A ji ani nenapadlo smlouvat."

"Mně se zdá, že Nick Velvet zvedl sazby," poznamenala Carolyn. "V poslední povídce nebo dvou si počítal vyšší cenu."

Potřásl jsem hlavou. "Tak vidíš, kam to vede. Člověk chvíli zanedbá četbu a už ho to stojí peníze."

Holly a já jsme letěli z JFK do Memphisu první třídou. Jídlo sice bylo takové, jaké v letadlech bývá, ale sedadla byla pohodlná a stewardky tak pozorné, že jsem na ostatní zapomínal.

"Ve Weekly Galaxyje všechno prvotřídní," říkala Holly, srkajíc poobědní cosi, "kromě novin samotných, samozřejmě."

Dostali jsme svá zavazadla a hotelové auto nás odvezlo do hotelu Howarda Johnsona na třídě Elvise Presleyho, kde jsme měli rezervovány pokoje vedle sebe. Už jsem měl vybaleno, když Holly zaklepala na dveře mezi našimi pokoji. Odemkl jsem ji a ona vešla s lahví skotské a kbelíčkem plným kostek ledu. "Chtěla jsem se ubytovat v hotelu Peabody. To je velký starý hotel v centru a prý je nádherný, ale tady jsme jen pár bloků od Gracelandu, tak jsem si říkala, že to bude výhodnější."

"To je rozumné," souhlasil jsem.

"Ale já jsem chtěla vidět ty kachny," posteskla si. Vysvětlila mi, že kachny jsou symbolem hotelu Peabody nebo jeho maskotem nebo tak něco. Každý den mohou hoteloví hosté pozorovat hotelové kachny, jak se přes rudý běhoun kolébají k fontáně uprostřed haly.

"Povězte mi něco," řekla. Jak se člověk jako vy dostane k takové profesi?"

"Knihkupectví?"

"Ale buďte rozumný chlapec. Jak jste se stal lupičem? Neptám se pro poučení našich čtenářů, protože těm je to úplně fuk. Ptám se z vlastní zvědavosti."

Upíjel jsem drink a vyprávěl jí historii svého pomýleného života nebo aspoň tolik z ní, kolik jsem měl chuť jí sdělit. Vyslechla mě a obrátila přitom do sebe čtyři neředené skotské, ale neviděl jsem, že by to na ni mělo nějaký vliv.

"A co vy, jak se takové hezké děvče jako vy..."

"Pane na nebi," vzdechla, "to si snad necháme na jiný večer, ne?" A pak jsem ji držel v náruči, voňavou a rozkošnější, než se vůbec na nějaké tělo sluší, a hned zas byla z mého náruči venku a mřila ke dveřím.

"Teď nesmíte odejít," protestoval jsem.

"Ale já jdu, Bernie. Zítřka nás čeká velký den. Jdeme se podívat na Elvise, nezapomněl jste?"

Skotskou si vzala s sebou, já jsem zbytek své sklenky vyžil, dokončil vybalování a dal si sprchu. Lehl jsem si do postele a asi po patnácti nebo dvaceti minutách jsem vstal a zkusil otevřít dveře mezi našimi dvěma pokoji, ale ona je zamkla. Vrátil jsem se do postele.

Průvodkyně naší výpravy se jmenovala Stacy. Měla na sobě standardní gracelandskou uniformu, modrobíle pruhovanou košili přes tmavomodré kalhoty, a vypadala, jako když se nemohla rozhodnout, jestli bude letuškou nebo roztleskávačkou, takže si chytře vybrala zaměstnání, které obojí spojuje.

"Kolem toho jídelního stolu se obvykle směstnalo dvanáct hostů," provolala k nám.

"Večeře se podávala mezi devátou a desátou večer a Elvis sedal vždycky tam v čele stolu. Ne proto, že byl hlavou rodiny, ale proto, že odtamtud nejlíp viděl na velkou obrazovku barevné televize. Je to jeden ze čtrnácti televizorů tady v Gracelandu, tak si dovedete představit, jak rád se Elvis díval na TV."

Je to opravdový porcelán?" chtěl někdo vědět.

"Ano, paní, a ten vzor se jmenuje Buckingham. Není roztomilý?"

Mohl bych vám popsat celou exkurzi, ale k čemu by to bylo? Buď jste tam už byli sami, nebo se tam chystáte nebo o to nestojíte, a soudě podle tempa, jakým se lidé na exkurze upisují, nemyslím, že by vás v té poslední skupině bylo moc. Elvis hrál dobře kulečnick a jeho oblíbená hra byla rotace. Elvis snídal v Džunglovém pokoji u kávového stolu z cypřišového dřeva. Elvisův oblíbený zpěvák byl Dean Martin. Elvis měl rád pávy a jednu dobu se jich na pozemcích Gracelandu procházelo víc než tisíc. Pak začali pávi ozobávat lak z aut, která měl Elvis ještě raději než ty ptáky, a tak je daroval memphiské zoo. Ty pávy, ne auta.

Přes zrcadlové schodiště bylo nataženo zlaté lano a o několik schodů výše hledělo něco jako elektronické oko.

"Nahoru hosty nepouštíme," cvrlikala naše průvodkyně. "Pamatujte, že Graceland je soukromé obydlí a že tu dosud žije Elvisova teta, slečna Delta Biggsová. Co je nahoře, to vám říct mohu. Elvisova ložnice je přímo nad obývacím pokojem a hudebním pokojem. Je tam také jeho pracovna a ložnice Lisy Marie a šatna a koupelny."

"A jeho tetička bydlí nahoře?" ptal se někdo.

"Ne, pane. Bydlí dole, tam za těmi dveřmi po vaší levici. Nahoře nebyl nikdo z nás. Teď už tam nevkročí ani noha."

"Vsadila bych se, že tam teď nahoře je," řekla Holly. "Rozvalený na pohovce s nohama nahoře, dává si jeden z těch svých sendvičů s arašídovou pomazánkou a s banánem a dívá se na tři televizory najednou."

"A poslouchá Deana Martina," dodal jsem. "Co si myslíte doopravdy?"

"Co si myslím doopravdy? Myslím si, že někde dole v Paraguaji hraje karty s Jame-sem Deanem a Adolfem Hitlerem. Věděl jste, že Hitler řídil argentinský útok na Falklandské ostrovy? Psali jsme o tom, ale nemělo to takový úspěch, jaký jsme čekali."

"Vaši čtenáři se nepamatovali na Hitlera?"

"S Hitlerem problém neměli. Jenže nevěděli nic o Falklandách. Ale vážně, kde myslíte, že Elvis je? Já myslím, že je v hrobočku, na který jsme se právě dívali,

mezi svými nejbližšími a nejdražšími. Naneštěstí titulky 'Elvis pořád po smrti' díru do světa neudělá." "To asi ne."

Byli jsme zase v mém pokoji v hotelu Hojo a pojídali oběd, který nám Holly objednala z domácí služby. Připomínalo mi to krmivo z letadla, přepychové, ale ne zrovna nejchutnější.

"Tak co," zazubila se na mne, "už jste přišel na to, jak se tam dostaneme?" "Vy jste to místo viděla," řekl jsem. "Mají mříže a strážné a poplašná zařízení, kam se podíváte. Co je nahoře, to nevím, ale je to tajemství chráněné lip než skutečný věk nesmrtelné Zsa Zsa Gabor."

"Ten bychom zjistili snadno," řekla Holly. "Prostě bychom najali někoho, kdo by se s ní oženil."

"Graceland je nedobytná pevnost," řekl jsem ve snaze ukončit tu analogii co nejdřív. Je to tak špatné jako ve Fort Knox."

Protáhla obličej. Já si byla skoro jistá, že tam cestu najdete."

"Možná že bych našel."

"Ale..."

"Pro jednoho. Ne pro dva. Pro vás by to bylo příliš riskantní, a kromě toho k tomu nemáte průpravu. Uměla byste sešplhat po okapové rouře?"

"Kdybych musela."

"Nebudete muset, protože tam nepůjdete." Chvilí jsem přemýšlel. "Budete mít plné ruce práce," řekl jsem, "s koordinováním zvenčí."

"Zvládnou to."

"A budou výdaje, spousty výdajů."

"Žádný problém."

"Budu potřebovat fotoaparát, se kterým se dá fotit potmě. Blesk si nemůžu dovolit."

"To nic není. Dostanete ho."

"Budu si muset najmout vrtulník a pilotovi zaplatit tolik, aby mlčel."

"Nestojí za řeč."

"Potřebuju odvést pozornost. Něčím pořádně dramatickým."

"Pozornost odvedu. S možnostmi, jaké má Galaxy, bych odvedla třeba řeku."

"To nebude zapotřebí. Ale to všechno bude stát peníze."

"Peníze," prohlásila, "nehrajou roli."

"Tak vy jste přítel Carolyn," řekl Lucian Leeds. "Ona je báječná, vidíte? Musím vám říct, že ona a já jsme skoro jako příbuzní."

"Vážně?"

Její bývalý mileneček a moje bývalá milenka byli sourozenci. Takže Carolyn je něco jako moje švagrová, nebo ne?"

"Vypadá to tak."

"Ovšem kdybych to tak měl brát," pokračoval, "musel bych být spřízněný s polovinou známého světa. Ale Carolyn mám vážně rád. A jestli můžu nějak pomoci vám..."

Řekl jsem mu, co potřebuju. Lucian Leeds zařizoval interiéry a obchodoval s uměleckými předměty a starožitnostmi. "To víte, že jsem v Gracelandu byl," řekl. "Dobře tisíckrát, protože pokaždé, když přijede známý nebo příbuzný, musíte

tam s ním jít. To je zážitek, který nevybledne."

"Nahoře jste asi nebyl nikdy, že?"

"Ne a taky mě ještě nepředstavili královně. Kdybych si z toho dvojího měl vybrat, asi bych sáhl nejdřív po Gracelandu. Člověk se neubrání zvědavosti, marmá sláva." Zavřel oči a soustředil se. "Fantazie mi začíná pracovat," oznámil mi.

"Povolte jí uzdu."

"Už jsem přišel i na ten správný dům. U silnice 51, za hranici státu, na naší straně Hernanda, stát Mississippi. Ano, a taky znám někoho s egyptským kusem, který bude perfektně vyhovovat. Kdy to má být všechno hotové?"

"Zítra večer?"

"Vyloučeno. Snad pozítří, jakž takž. Vlastně bych na to měl mít týden, aby to bylo pořádné."

"Udělejte to tak pořádné, jak to půjde."

"Budu samozřejmě potřebovat nákladáky a vleky. Budu muset platit za pronájem a něco musím dát té babce, co jí ten dům patří. Nejdřív ji budu muset mazat med kolem pusy, ale bez jejího podmazání to v žádném případě nepůjde. To všechno vás přijde na pěkné peníze."

Tuhle písničku jsem znal a byl jsem v pokušení ji taky zazpívat a říct mu, že peníze nehrajou roli. Ale pak jsem se ovládl. Kdyby peníze nehrály roli, co bych pohledával v Memphisu?

"Tady je ten fotak," oznámila mi Holly. Je nabitý infračerveným filmem. Blesk nepotřebujete a fotit můžete v nejhlubší uhelné šachtě."

"To je dobře," odušil jsem, "protože tam patrně skončím, když mě chytanou. Uděláme to pozítří. Co je dneska, středa? Tak vyrazíme v pátek."

"Dokážu vám připravit fantastické odvedení pozornosti."

"To doufám," řekl jsem. "Budu ho totiž potřebovat."

Ve čtvrtek ráno jsem vyhledal pilota vrtulníku. Jo, to můžu provést," souhlasil. "Ale dáte mi dvě stě dolarů."

"Dám vám pět set."

Zavrtěl hlavou. Jedno nedělám nikdy," prohlásil, "Nehandrkuju se o peníze. Řekl jsem dvě stě a - moment."

"Času máte, kolik chcete."

"Vy mi nechcete dát mň, vy jste řek víc. To se mi ještě nestalo."

"Rád zaplatím víc," potvrdil jsem mu, "když potom řeknete lidem, co potřebuju. Pokud se budou ptát."

"A co jim mám říct?"

"Že vám někdo, koho jste předtím v životě neviděl, zaplatil, abyste letěl nad Graceland, tam se ve vzduchu zastavil, spustil provazový žebřík, zvedl ten žebřík a pak odletěl."

Přemýšlel o tom dobrou minutu. "Ale to je to, co jste říkal, že mám udělat."

Já vím."

"Takže vy se mi zavazujete zaplatit o tři sta dolarů víc jen proto, abych lidem řekl pravdu?" "Když se budou ptát." "A vy myslíte, že budou?"

"Mohli by," řekl jsem. "Nejlepší by bylo, kdybyste to řekl tak, aby si mysleli, že lžete."

"To půjde snadno," řekl zasmušile. "Mne nikdy lidi nevěří. Jsem poctivý chlap, ale asi na to nevypadám."

"Nevypadáte," připustil jsem. "Proto jsem si vás taky vybral."

Ten večer jsme se s Holly vystrojili a vzali si taxíka k Peabodymu. Jejich restaurace se jmenovala Dux, což připomínalo kachny, a na jídelním lístku měli canard aux cerises, ale v tom prostředí to vypadalo trochu jako svatokrádcí. Oba jsme si dali uzeného lososa. Ona předtím vypila dvě sklenky Rob Roy dry, nejlepšího vína k večeři, a potom jednoho stingera.

Já jsem na úvod vypil Bloody Mary a po jídle kávu. Připadal jsem si jako laciná štetka.

Potom jsme se vrátili do mého pokoje a probírali strategii, což ona zapíjela skotskou. Čas od času položila sklenku a políbila mě, ale sotva to začalo být zajímavé, odtáhla se, dala nohu přes nohu, popadla tužku a zápisník a zas se věnovala sklence.

Jsi pokusitelka," řekl jsem.

"Nejsem," protestovala, "já si to chci prostě schovat, rozumíš?"

"Na svatební noc?"

"Na oslavu. Až budeme mít fotky, až uhodí náš slavný den. Ty budeš vítězný hrdina a já ti dám k nohou růže."

"Růže."

"A sebe taky. Říkala jsem si, že bychom si mohli vzít apartmá u Peabodyho a nevyjít z něj, jenom se podívat na kachny. Přece jsme ještě neviděli ten jejich slavný pochod. Představ si, jak se kolébají po červeném běhounu a kvákají o sto šest."

"Představ si, jakou dá potom práci ten běhoun vyčistit."

Dělala, že mě neslyší. "Jsem ráda, že jsme si nedali kachnu," řekla. "Připadala bych si jako kanibal." Podívala se na mě upřeně. Měla v sobě tolik alkoholu, že by z toho měla třímetráková gorila koma, ale ona měla oči jasné jako jindy. "Věci se mají tak," řekla, "že mám pro tebe slabost, Bernie. Ale chci čekat. Rozumíš tomu, vid'?"

"Rozuměl bych," pravil jsem vážně, "kdybych věděl, že se vrátím."

Jak to myslíš?"

"Bylo by to báječné být vítězným hrdinou," pokračoval jsem, "a najít u svých nohou růže a tebe, ale co když se místo toho vrátím na štítě? Přece mě můžou zabít."

"To říkáš vážně?"

"Představ si mě jako kluka, který se dal po Pearl Harboru na vojnu. A ty jsi jeho holka, která chce, aby počkal, až bude po válce. Holly, co když se ten kluk domů nevrátí? Co když složí své kosti v pekle nějakého mrňavého atolu v Tichomoří?"

"Pane na nebi," zasténala, "na to jsem nikdy nepomyslela." Odložila tužku a notes. "Ty máš pravdu. Jsem pokušitelka. A ještě něco horšího." Vstala. Jsem hloupá a bez srdce. Ach, Bernie!"

"Pomalů, pomalů," řekl jsem.

V Gracelandu zavírají pravidelně v šest večer. V pátek přesně v pět třicet se dívka jménem Moira Beth Callowayová odtrhla od své skupiny návštěvníků. "Už jdu, Elvise," vykřikla, sklonila hlavu a tryskem vyrazila ke schodišti. Byla za zlatým lanem asi na šestém schodě, než ji popadl první strážný.

Zvonily zvonky, houkaly sirény, rozpoutalo se peklo. "Elvis mě volá," vřísкала Moira.

"Potřebuje mě, chce mě, něžně mě miluje. Pusťte mě! Elvise! Já už jdu, Elvise!"

Na průkazu v kabelce Moiry Beth stálo její jméno a to, že je jí sedmáct let a že studuje na akademii Hory sv. Josefa v Millingtonu, stát Tennessee. Nebyla to tak docela pravda, protože jí bylo dvaadvacet, byla členkou herecké asociace a bydlela na Brooklyn Heights. Ani se nejmenovala Moira Beth Callowayová, nýbrž Rona Jellicoeová, a jmenuje se tak pořád. Mám podezření, že v její temné minulosti se skrývá ještě něco jiného, než se stala Ronou Jellicoeovou, ale komu na tom záleží?

Zatímco různí lidé, z nichž mnozí měli na sobě tmavomodré kalhoty a modrobílé pruhované košile, se snažili uklidnit Moiru Beth, dal se v herně do práce párek středního věku. "Vzduch!" rozkřikl se muž a chytil se za hrdlo. "Vzduch, nemůžu dýchat!" A zhroutil se podle zdi, o níž nám Stacy vykládala, že byla potažena asi 750 metry textilních tapet.

"Pomozte mu," povykovala jeho žena. "Nemůže dýchat! Umírá! Potřebuje vzduch!" A běžela k nejbližšímu oknu a rozrazila je, takže spustila ještě další poplach k těm, které už ječely od vpádu Moiry Beth na schodiště.

Zatím v televizním pokoji, vymalovaném v přesně stejných odstínech žluté a modré jako uniformy skautských vlčat, běhala po koberci šedá veverka a nakonec se usadila na hrací skřini. "Podívejte se na tu hnusnou veverku," skučela nějaká žena. "Chyťte ji někdo! Vždyť nás všechny pokouše!"

Jejímu děsu by ubralo na věrohodnosti, kdyby lidé věděli, že ubohý hlodavec pronikl do Gracelandu v její vlastní tašce a že příležitost pustit jej ven jí poskytl rozruch ve vedlejší místnosti. Její strach byl nicméně nakažlivý, a kdo se jím nakazil, ten nic nepředstíral.

V Džunglovém pokoji, kde bylo opravdu natočeno Elvisovo album Moody Blue, jedna žena omdlela. Ta za to dostala zapláceno, ale po celém sídle lidé omdlávali jako mouchy a zadarmo. A když všechno tohle dění vrcholilo, po obloze se s rachotem přihnul nad Graceland vrtulník a několik dlouhých minut zůstal stát nad střechou.

Bezpečnostní služba Gracelandu si nemohla počínat líp. Téměř okamžitě ze stodoly vyrazili dva muži s vysouvacím žebříkem a bleskurychle jej přistavili ke stěně budovy. Jeden žebřík držel a druhý se vydrápal na střechu.

Než se tam dostal, helikoptéra začala řachtat naplno a zmizela na západ. Bezpečnostní agent hbitě oběhl střechu, ale nikoho neviděl. Do deseti minut se k němu připojili dva další agenti a prohledali střechu důkladně. Našli jednu tenisku, ale jinak nic.

Ve tři čtvrti na pět příští ráno jsem vklouzl do svého pokoje u Howarda John-sona a zaklepal na dveře Hollyina pokoje. Nikdo neodpovídal. Zaklepal jsem znovu, silněji, pak jsem to vzdal a zkusil telefon. Slyšel jsem, jak přístroj v jejím pokoji vyzvání, ale ona zřejmě nevnímala nic.

Tak jsem využil schopností, které mám od pána boha, a otevřel spojovací dveře. Ležela na posteli jak široká, tak dlouhá, oblečení se válelo, kde ho pohodila. Dráha jejích svršků začínala u láhve od skotské, stojící na televizoru. Ten byl zapnutý a nějaký chlapík ve sportovní bundě a se zářivým úsměvem vysvětloval, jak můžete na vaši kreditní kartu dostat zálohu v hotovosti a koupit si levné akcie, což mi připadalo mnohem nebezpečnější než vylupovat panská sídla z helikoptéry.

Holly se nechtěla probudit, ale když se mi podařilo protrhnout závoj spánku, do něhož se halila, vypadalo to, jako když zapnete tranzistorové rádio. Jednu chvíli byla v komatu a druhou už seděla na posteli, oči dokořán a tvář napjatou očekáváním. "Tak co?" vyhrkla.

"Vyfotil jsem celý svitek."

"Dostal ses dovnitř!"

"Ba, ba."

"A dostal ses ven."

"Tak jest."

"A máš fotky." Spráskla ruce, nadšením bez sebe. Já to věděla," zavýskla. "Já jsem byla prostě génius, když jsem na tebe připadla. Budou mi muset dát prémii, zvednout mi plat, povýšit mě. Vsadím se, že mě firma nechá jezdit v cadillaku místo toho mizerného chevroletu, jsem jednička, Bernie, fakt jsem jednička!"

"To je prima."

"Ty kulháš," řekla. "Proč kulháš? Protože máš jen jednu botu, proto kulháš. Kams dal druhou botu?"

"Ztratil jsem ji na střeše."

"Bože," řekla. Vyskočila z postele a začala sbírat své věci z podlahy a oblékat si je, což ji dovedlo zpátky až k lahvi



skotské, kde zřejmě zbyl ještě jeden hlt. "Áách," udělala, když ji vyprázdnila. "Musím ti říct, že když jsem je viděla lézt po žebříku, myslela jsem si, že je s tebou amen. Jak jsi jim uklouzl?"

"Lehké to nebylo."

"To bych řekla. A dokázal ses dostat do prvního patra? A do jeho ložnice? Jak to tam vypadá?"

"To nevím."

"Ty nevíš? Copaks tam nebyl?"

"Teprve až když byla tma jako v pytli. Schoval jsem se v přístěnku v hale a zamkl jsem se tam. Prohledali to vevnitř skrz naskrz, ale od toho přístěnku neměli klíč. Počítám, že žádný ani neexistuje, já ho zamkl vlastním přičiněním."

Ven jsem vylezl až asi ve dvě ráno a našel jsem si cestu do ložnice. Tolik vidět bylo, abych nevrážel do věcí, ale ne abych poznal, do čeho nevrážím. Prostě jsem všechno obcházel s aparátem a fotografoval."

Chtěla víc podrobností, ale neřekl bych, že jim věnovala moc pozornosti. Přerušila mě uprostřed věty a zvedla telefon, aby rezervovala letenky do Miami.

"Dali mě na let v deset dvacet," řekla. "Dám ten film okamžitě do redakce a dostaneš šek, jakmile bude vyvolaný. Co je?"

"Myslím, že šek nechci," řekl jsem. "A nehodlám ti dát film dřív, než budu mít v ruce peníze."

"Ale prosím tě," řekla. "Nám přece můžeš věřit, propána."

"Proč místo toho nevěříte vy mně?"

"Chceš říct, že ti máme zaplatit, aniž bychom věděli, zač platíme? Bernie, vždyť jsi lupič."

Jak ti můžeme věřit?"

"Ty jsi Weekly Galaxy" řekl jsem. "Tobě nemůže věřit nikdo."

"Máš bod," připustila.

"Dáme film vyvolat tady," navrhl jsem, "v Memphisu je určitě pár dobrých fotolaboratoří, kde dovedou zpracovávat infračervený film. Ty nejdřív zavolaš redakci a požádáš je, aby sem kabelovali peníze nebo zařídili mezibankovní transfer, a jakmile uvidíš, co je na filmu, můžeš mi dát peníze. Můžeš jim dokonce faxovat jednu kopii, než dají souhlas, jestli si myslíš, že v tom je rozdíl."

"Ti budou šťastní," řekla. "Šéf je blažený, když mu faxuju sólokapra."

"A tak se to sběhlo," vyprávěl jsem Carolyn. "Snímky vyšly opravdu báječně. Nevím, kde Lucian Leeds sehnal všechno to egyptské haraburdí, ale vyjímalo se to skvěle vedle Wurlitzerovy hrací skříně ze 40. let a dvoumetrové sochy Mickey Mouše. Myslel jsem, že Holly to vytržení nepřezije, když si uvědomila, že ta věc vedle Mickeyho je sarkofág. Nemohla se rozhodnout, kterou možnost zvolit - jestli je nabalzamovaný a oni ho v tom přechovávají, nebo je živý a vážně tak pomatený, že v tom spí."

"Možná že o tom nechají hlasovat své čtenáře. Zavolej devítimístné číslo a hlasuj."

"Nevěřila bys, jaký rámus dělá vrtulník, když jsi uvnitř. Já tam nedělal nic jiného, než že jsem spustil žebřík a zas ho vytáhl. A hodil jsem na střechu jednu tenisku."

"A tu druhou jsi měl na noze, když jsi byl u Holly."

"No, myslel jsem si, že trochu zahrát na věrohodnost neuškodí. Pilot mě vysadil v hangáru a já se dopravil do domu paní Burreellové v Mississippi. Obešel jsem si místnost, kterou Lucian pro tu příležitost zařídil, všechno jsem si vychutnal, pak jsem zhasl a fotografoval. Ty nejlepší snímky Galaxy otiskne."

"A dostal jsi peníze."

"Pěťadvacet tisíc a všichni jsou v sedmém nebi a já jsem nikoho nepodvedl a nic neukradl."

Galaxy dostala vynikající fotky, které jim prodají navíc nevím kolik výtisků toho jejich příšerného plátku. Čtenáři nakouknou do pokoje, který nikdo nikdy neviděl."

"A lidi z Gracelandu?"

"Dostali dobrý bezpečnostní trénink," řekl jsem. "Holly rozpoutala špičkovou operaci k odvrácení pozornosti, aby kryla moje vniknutí do budovy. Kryla ovšem to, že jsem do budovy nevnikl, ale o tom se nikdo nikdy nedozví. Většina personálu z Gracelandu jakživa Elvisovu ložnici neviděla, takže si budou myslet, že ty fotky jsou v pořádku. Těch pár, kteří budou vědět, že to tak není, dojde k závěru, že se mi buď snímky nepovedly, nebo že nebyly dost vzrušující, takže se v Galaxy rozhodli otisknout falza. Každý, kdo má všech pět pohromadě, ví dobře, že celé ty noviny jsou jeden podfuk, takže na tomhle tak dalece nesejde."

"A co Holly, taky je falešná?"

"Vlastně ne. Řekl bych, že ona je opravdu taková, jaká je. Samozřejmě ta trocha fantazie se žhavým víkendem prokládaným pozorováním kachen se rozplynula s ranní mlhou. Nepřála si nic jiného než být zpátky na Floridě a vybrat si svou prémii."

Ještě dobře, že ty sis svou prémii vybral předem. Příště o té ženské uslyšíš, až bude Galaxy zase potřebovat lupiče."

"Prosím, udělal bych to znova," řekl jsem. "Moje matka vždycky doufala, že se stanu novinářem. Nečekal bych s tím tak dlouho, kdybych věděl, že je to taková psina."

"Inu...", broukla.

"Copak je?"

"Nic, Berne."

"Tak počkej, o co jde?"

"Inu, já nevím. Jen bych si přála, aby ses tam byl dostal a pořídil skutečné snímky. On by tam mohl být, Berne. Vždyť proč by jinak dělali takovou vědu s tím, že tam nikdo nesmí?"

Zamyslel ses někdy nad tím aspoň chvíli?"

"Carolyn..."

Já vím," řekla. "Ty si myslíš, že jsem cvok. Ale spousta lidí je jako já, Berne."

"To je dobře," usmál jsem se na ni. "Co by si bez vás Galaxy počala?"